

въ васъ: „Ако азъ въ моитѣ думи, въ моитѣ изрази не съмъ изказалъ твоята Истина“,—може нѣкой да каже: „Одращи ме“,—„ще ме извинишъ“. Тѣй казвамъ на Господа, не на васъ. И вие ще кажете сжщото. На земята сме: като тегля ножа, може да отрѣжа малко и отъ здравето месо, и то да отиде. Не, не, само гнилото месо искамъ да отрѣжа, а ако нѣкъждѣ съмъ забилъ ножа по дълбоко, казвамъ: „Господи, ти ще ми покажешъ дѣ е“, ще прѣгледамъ, дѣто съмъ рѣзалъ, и съмъ готовъ да ида да го изправа. Правя си смѣтка, гледамъ тамъ, дѣто съмъ рѣзалъ, навсѣкъждѣ моитѣ операции, — провѣрка правя, — дали сж здрави: ако съмъ отрѣзалъ повече, отколкото е трѣбвало, ще ида, ще изправа, тѣй че никой да не се оплаква отъ моитѣ операции.

„Оше по-блаженъ е онзи, който слуша Словото Божие и го пази“. И азъ искамъ туй Слово Божие да зацарува въ умоветѣ, въ сърцата и въ домоветѣ ви. Да не казва мжжътъ: „Ти си се захласнала въ учителя“, и жената да не казва тѣй, защото и мжже има захласнати. Ще ги хвана и ще кажа: и двамата трѣбва да ме обичате. Жена безъ мжжа си, и мжжъ безъ жена си, не ги искамъ; дѣте безъ майка и баща не го искамъ. По единъ, по единъ не ви искамъ. И тримата ги искамъ, а единъ по единъ не ви искамъ. Тѣй. Какъ тѣй?—Не съмъ дошълъ азъ да разединявамъ домоветѣ ви, а да въдворявамъ любовь. Азъ си имамъ едно сърце, то е достатъчно, което азъ имамъ; и умътъ, който азъ имамъ, и той е достатъченъ, защо ще искамъ вашитѣ? Тѣй и вие да постѣпвате, по сжщия начинъ. И сега този Господъ, който иде. . . . Ще кажете: „Все иде и все не е дошълъ още.“ Иде отвжтрѣ, а не отвънъ.

„По-блаженъ е онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява“. Изпълнете това Слово Божие, и то ще бжде за ваше благословение!

(Бесѣда държана на 4. декемврий 1921 год. въ София).